

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. T.
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. JMK 82708/2017, sp.
zn. S-JMK 56123/2017/OD/Př

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. V půlce listopadu 2015 vozidlo žalobce zastavilo na ulici Divadelní v Brně. Jeho řidič tam zastavil nebezpečně, v místech, kde dopravní značení zastavení zakazovalo. Magistrát města Brna nezjistil, kdo vozidlo žalobce řídil. Proto stíhal samotného žalobce coby provozovatele vozidla. Žalobce nezajistil, aby řidič při užití jeho vozidla dodržoval právní předpisy. Magistrát ho shledal vinným a uložil mu pokutu. Podle žalobce se přitom dopustil mnoha procesních i hmotněprávních pochybení. A žalovaný je nenapravit. Krajský soud proto musel posoudit, zda se tak skutečně stalo.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. V pátek 13. 11. 2015 nedlouho před půlnocí Městská policie Brno („městská policie“) zjistila, že neznámá osoba protiprávně parkuje na ulici Divadelní v Brně. Slovy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“) nedodržela povinnost plynoucí z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (V13a). Tato značka vyznačovala plochu, na kterou nelze vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat. Vozidlo značkys SPZ, které takto na šikmých rovnoběžných čarách mezi tramvajovými pásy stálo, a které provozuje žalobce („vozidlo žalobce“), městská policie nafotila a přestupek oznámila magistrátu.
3. Magistrát na počátku ledna 2016 vyzval žalobce, aby uhradil částku 700 Kč do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Poučil jej, že pokud tuto částku ve stanovené lhůtě uhradí, pak věc odloží. Pro případ, že by se tak nestalo, jej poučil, že bude pokračovat v šetření přestupku. Informoval žalobce, že pokud nezjistí pachatele, pak zahájí řízení o správním deliktu se žalobcem coby provozovatelem vozidla.
4. Za žalobce zareagovala společnost ODVOZ VOZU s. r. o. („ODVOZ VOZU“), kterou žalobce zplnomocnil k zastupování v řízení před magistrátem. Uvedla, že řidičem vozidla žaloby v inkriminovaný moment byl L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s doručovací adresou v Praze na Vinohradech („tvrzený řidič“). Magistrát tvrzeného řidiče vyzval k podání vysvětlení. Zásilka se však magistrátu vrátila. Tvrzený řidič byl na dané adrese neznámý. Magistrát proto věc podezření z přestupku ke dni 29. 3. 2016 odložil.
5. Následovalo zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem, který podle § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Oznámil mu, že dne 30. 5. 2016 bude mimo ústní jednání provádět důkazy a vyzval jej, aby se v tomto termínu seznámil s podklady rozhodnutí. Poučil ho o souvisejících následcích nesplnění zákonných povinností a nevyužití jeho práv.
6. V předposlední květnový den roku 2016 proběhlo dokazování mimo ústní jednání, jak magistrát avizoval. Magistrát podle protokolu k důkazu četl oznámení přestupku a kartu vozidla. Zhlédl také fotodokumentaci. Za žalobce se nikdo nedostavil, ani magistrátu nedoručil vyjádření k podkladům rozhodnutí.
7. Ve středu 1. 6. 2016, dva dny po provedení důkazů mimo ústní jednání, magistrát vydal rozhodnutí pod č. j. ODSČ-33441/16-30, sp. zn. ODSČ-33441/16-HE/V („první rozhodnutí magistrátu“). Shledal žalobce vinným ze spáchání dvou deliktů provozovatele vozidla. Jeden z nich (výrok II. prvního rozhodnutí magistrátu) se

týkal porušení § 10 zákona o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu, za které žalobce coby provozovatel odpovídal, spočívalo v neoprávněném zastavení či stání [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu], které zjistila Městská policie Brno dne 13. 11. 2015 v 23:20 hod u domu na adrese Divadelní 3 v Brně. Magistrát za oba delikty uložil pokutu ve výši 2.000 Kč.

8. Žalobce se prostřednictvím společnosti ODVOZU VOZU odvolal. Namítal, že magistrát měl nařídit jednání. Žalobce měl zájem se účastnit dokazování, které mělo proběhnout za jeho osobní účasti. Dodával, že magistrát neměl zahajovat řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ale řízení o přestupku s tvrzeným řidičem.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016, č. j. JMK 133738/2016, sp. zn. S-JMK 106281/2016/ODOS/Př („první rozhodnutí žalovaného“) zrušil první rozhodnutí magistrátu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pochybení spatřoval v tom, že magistrát ve svém prvním rozhodnutí neuvedl, které důkazy provedl. První rozhodnutí magistrátu proto trpělo vadou nepřezkoumatelnosti. Výrok I. prvního rozhodnutí magistrátu byl poté podle žalovaného neurčitý. Navíc ze spisu nevyplývalo, že by jednání, kterého se tento výrok týkal, dopadalo na porušení povinnosti řidiče, které vykazuje znaky přestupku.
10. Magistrát poté řízení ve věci, na níž dopadal výrok I. prvního rozhodnutí magistrátu, zastavil. Ve zbylé části věci však pokračoval v řízení a dne 5. 12. 2016 vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim. Oznámil mu, že 9. 1. 2017 bude mimo ústní jednání provádět dokazování. Za žalobce se ovšem opět nikdo nedostavil. Magistrát provedl k důkazu oznámení o přestupku, fotodokumentaci, kartu vozidla, a listinu z pasportního informačního systému společnosti Brněnské komunikace.
11. Dne 15. 2. 2017, pod č. j. ODSČ-33441/16-35, sp. zn. ODSČ-33441/16-HE/V, magistrát shledal žalobce znovu vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu („rozhodnutí magistrátu“). Skutková věta výroku rozhodnutí magistrátu zněla, že žalobce „jako provozovatel vozidla tovarní značky, RZ:, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívajícím v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinností dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla zjištěna Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Divadelní 3 v Brně dne 13. 11. 2015 v 23:20 hod.“ Magistrát již tentokrát ve svém rozhodnutí uvedl výše zmíněné důkazní prostředky, ze kterých dovedl důkazy, na nichž založil své skutkové závěry. Žalobci pak uložil pokutu ve výši 1.500 Kč.
12. Žalobce se prostřednictvím společnosti ODVOZ VOZU opět odvolal. V odvolání pouze uvedl, že napadá rozhodnutí magistrátu v plném rozsahu. Magistrát jej vyzval k doplnění odvolání s poučením, že pokud jej žalobce nedoplní, pak předá věc žalovanému k přezkoumání v celém rozsahu. Žalobce své odvolání nedoplnil.
13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017, č. j. JMK 82708/2017, sp. zn. S-JMK 56123/2017/OD/Př („rozhodnutí žalovaného“), zamítnul odvolání žalobce a

potvrdil rozhodnutí magistrátu. Shledal, že společnost ODVOZ VOZU opakovaně odkazuje na tvrzeného řidiče i v jiných případech. Činí tak podle žalovaného účelově a zneužívá právo. Magistrát správně vyzval žalobce k úhradě peněžité částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce částku neuhradil a účelově odkázal na tvrzeného řidiče. Proto magistrát věc podezření ze spáchání přestupku odložil a zahájil se žalobcem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ve kterém poté rozhodl o vině žalobce. Podle žalovaného učinil vše v souladu se zákonem o silničním provozu. Prokázal dostatečně, že se žalobce tohoto deliktu dopustil.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce namítá, že magistrát nevedl o všech jeho deliktech společné řízení a neuložil za ně společnou pokutu (§ 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu). Magistrát naopak žalobce souběžně stíhal pro čtyři další porušení § 125f zákona o silničním provozu. Žalobce by ve společném řízení mohl obdržet pokutu v maximální výši 2 500 Kč. Nyní mu však hrozí, že bude muset v souhrnu platit až 10 000 Kč, i pokud by magistrát uložil sankci na samé spodní hranici sazby.
15. Žalobce dále namítá, že z popisu skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu neplyne, v čem spočívala neoprávněnost zastavení na daném místě. Výrok sice uvádí, že zastavením mělo dojít k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení však obsahuje obecně definovanou povinnost. Výrok tedy měl výslovně uvádět, jakou dopravní značku, signál, dopravní zařízení nebo zařízení pro provozní informace řidič vozidla žalobce nerespektoval. Ze stejného důvodu nepostačoval popis skutku v oznámení o zahájení řízení. Magistrát tak zkrátil žalobce v možnosti se hájit, protože mu podrobně nesdělil obvinění proti němu.
16. Výrok rozhodnutí magistrátu uvádí, že k naplnění dané skutkové podstaty mělo dojít porušením § 10 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení však obsahuje pět odstavců. Každý z nich stanoví velmi odlišné povinnosti. Z výroku tak nelze jednoznačně dovodit, jakou konkrétní povinnost žalobce porušil. Ani oznámení o zahájení řízení skutek nekvalifikuje přesněji. Ve výroku rozhodnutí magistrátu měl být i odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, protože toto ustanovení obsahovalo pravidla pro výměru pokuty. Nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého magistrát rozhodoval, resp. měl rozhodovat.
17. Z výroku pak nelze dovodit naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty, kterým je skutečnost, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu je znakem dané skutkové podstaty, že porušení pravidel za následek dopravní nehodu nemělo. V tomto směru se však z výroku nic nepodává. Výrok rozhodnutí magistrátu také nezákonně uvádí, že uloženou pokutu a náklady řízení musí žalobce zaplatit na účet Statutárního města Brna. Žalobce by však podle daňových předpisů mohl uhradit pokutu jiným způsobem, např. hotovostí na pokladně úřadu. Magistrát překročil svou pravomoc, pokud žalobci závazně určil způsob splnění ukládaných povinností.

18. V další skupině žalobních námitek žalobce argumentuje, že výzva k úhradě určené částky odporovala § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, protože neobsahovala dostatečný popis skutku. Z výzvy nešlo dovodit, že by údajný přestupek spáchaný s vozidlem žalobce, který byl předmětem výzvy, bylo možné projednat jako správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu. Neplynulo z ní, že by se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, nebo že by přestupek zjistil automatizovaný technický prostředek bez obsluhy [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Žalobci se proto na základě výzvy jevilo, že výzva k úhradě určené částky je neoprávněná. Správní orgán ji může vydat pouze ohledně skutku, který lze projednat jako správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu [§ 125h odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Obdobně žalobce namítá, že z výzvy nebylo možné dovodit ani to, zda měl skutek za následek dopravní nehodu či nikoliv. Zahájení řízení o správním deliktu proto neodpovídalo zákonu.
19. V žalobních námitkách proti dopravní značce V 13a žalobce vytýká magistrátu, že neprokázal právní základ údajného porušení dopravní značky, tj. že byla právně závazná na základě opatření obecné povahy podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Pasport komunikací doložený magistrátem nemůže postačovat. Jedná o dokument, který vydává správce pozemních komunikací, tedy subjekt odlišný od příslušného silničního úřadu. Pokud o povaze určitého území rozhoduje určitý správní orgán a je-li povaha území podstatnou skutečností v otázce viny, mělo by takové rozhodnutí (či opatření obecné povahy) být předmětem dokazování.
20. Porušení uvedené značky podle žalobce navíc nelze stíhat jako správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu. Podmínkou je zjištění tohoto protiprávního jednání automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Na tuto značku pak nelze vjíždět a zasahovat nad ní nákladem. Zastavení nebo stání tedy daná značka nezakazuje. Magistrát přitom žalobci klade za vinu, že řidič jeho vozidla na ploše této značky zastavil.
21. První rozhodnutí magistrátu žalovaný zrušil. Pochybení spatřoval v tom, že magistrát ve svém prvním rozhodnutí neuvedl, které důkazy provedl. Žalobce namítá, že i toto „napravené“ hodnocení důkazů není přezkoumatelné. Magistrát vůbec nepopsal, co vyplývá ze dvou provedených důkazů (oznámení o přestupku a pasportní dokumentace). Je tak otázkou, odkud zjistil, že na fotografiích je vozidlo žalobce a na jakém místě, resp. kdy policie fotografe pořídila. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda správní orgán respektoval jeho závazný právní názor.
22. Ve výroku magistrát uvádí, že rozhoduje na základě zákona o silničním provozu účinného v době spáchání údajného správního deliktu. Nicméně v odůvodnění uvádí, že rozhoduje na základě zákona o silničním provozu účinného do 19. 2. 2016. Ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 13. 11. 2015. Dne 31. 12. 2015 ovšem nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., který novelizoval zákon o silničním provozu. Dne 20. 2. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým opět novelizoval zákon o silničním provozu. Magistrát tedy rozhodoval na základě zákona o silničním provozu ve znění novely č. 268/2015 Sb., neboť i tento zákon nabyl účinnosti před 20. 2. 2016. Toto datum magistrát označuje jako den, kdy nabyla účinnosti první výše zmíněná novela zákona o silničním provozu. Současně však magistrát ve výroku i odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ žalobce retroaktivně neaplikoval. Výrok tedy odporuje odůvodnění.

23. Další žalobní námitka se týkala zavinění. Žalobce odkázal na zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“). Podle něj se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., který zavinění jako znak přestupku odstranil. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 zavinění. Podle žalobce je nutné tuto pro něj příznivější právní úpravu aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného musí přihlédnout i soud, ačkoli ke změně došlo po právní moci napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46).
24. Žalobce připustil, že čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. uvádí účinnost dnem 1. 7. 2017. Takové určení účinnosti však odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Podle žalobce nabyl tento zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017. Žalobce současně odmítnul, že by správní delikt zavinil. Učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu svým vozidlem předešel.
25. Žalobce pak poukázal na to, že moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na nevinného provozovatele motorového vozidla. Neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele. Vychází ze zásady *„lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“*. To je v přímém rozporu s tím, co judikuje Ústavní soud a Nejvyšší správní soud. Český právní řád totiž stojí na principu subjektivní odpovědnosti. Za protiprávní jednání třetí osoby nemůže odpovídat osoba, která se ničeho nedopustila a nic nezanedbala. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je v rozporu s Ústavou.
26. Dané ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování. Provozovatel vozidla nemůže zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích řidič dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Provozovatel vozidla může maximálně poučit řidiče vozidla, že má dodržovat dopravní předpisy. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky. Provozovatel vozidla se tedy může legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem, na jehož základě zákonodárce § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu přijal.
27. Existence této skutkové podstaty také popírá ústavní právo odeprít výpověď, pokud by tím vyslychaná osoba vystavila nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu blízkou. Nejčastěji přitom dochází k situaci, jako v tomto případě, ve které vozidlo řídí provozovatel osobně, nebo osoba jemu blízká. Provozovatel přitom má omezené možnosti. Buď může popravdě sdělit, že vozidlo řídil on nebo osoba blízká. Na základě tohoto sdělení však hrozí takové osobě zahájení sankčního

řízení. Pokud provozovatel vozidla sdělení odepře, vede to k zahájení řízení o správním deliktu s ním. Provozovatel vozidla tedy dostává pokutu v podstatě za to, že se odmítl přiznat (což je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování), nebo případně, že odepřel podat výpověď, která by ohrozila osobu jemu blízkou.

28. Ve zbytku žaloby žalobce, resp. jeho právní zástupce vyjadřuje svůj nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

29. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tak neučinil, správní orgány vycházely pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv správní soudnictví ovládá princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až před soudem. Popíralo by to koncepci správního soudnictví, založeného na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. To platí i v této věci.
30. Výrok rozhodnutí magistrátu přesně uvádí místo, datum, čas, i druh spáchání přestupku [neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Zprostředkovaně tedy s dostatečnou mírou určitosti popisuje i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). Výrok rozhodnutí magistrátu uvádí všechna ustanovení, podle kterých magistrát rozhodoval o *uložení* pokuty. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se týká *výběru* pokuty. Není tedy důvod, aby jej uváděl výrok rozhodnutí. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Údaje o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí. Údaje o účtu magistrátu nikterak nebránily uhradit pokutu osobně na pokladně.
31. Popis skutku ve výzvě k úhradě peněžitě částky postačoval, pokud popisoval, že došlo k porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že řidič vozidla žalobce nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (V 13a). Ta vyznačovala plochu, do které nelze vjíždět nebo nad ní zasahovat nákladem. Magistrát ve výzvě nemusel uvádět, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu. Co se týče námitek vůči dopravní značce, tak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, dopravnímu značení svědčí presumpce správnosti.
32. Zákaz vjíždět na vodorovné dopravní značení V 13a je třeba chápat v tom smyslu, že pokud na něj nelze vjíždět, pak to rovněž znamená, že na něm nelze i stát

(argument *a minori ad maius*). Vjíždění na plochu představuje předpoklad k následnému stání. Pokud by řidič vozidla žalobce tento zákaz respektoval, vozidlo žalobce by zde nikdy nestálo. Zároveň stáním na takto vymezené ploše řidič porušil povinnost stanovenou § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V tomto místě totiž ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména jízdu ostatních vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46).

33. Závěry magistrátu stojí na dostatečných důkazech, jako je fotodokumentace nebo karta vozidla, ze kterých jednoznačně vyplývá místo a čas spáchání správního deliktu (nyní přestupku) a osoba provozovatele vozidla. Žalovaný má za to, že provedené dokazování vedlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Se všemi součástmi spisu se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k nim.
34. Magistrát ukládal pokutu podle zákona účinného do 19. 2. 2016. Nová právní úprava měla za následek to, že výši pokuty nestanovuje § 125c odst. 4, ale § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu. Činí tak v naprosto stejném rozpětí. Nedošlo tedy k porušení zásady zákazu retroaktivity. Jedná se pouze o účelovou námitku. To platí, přestože žalobce zpochybňuje účinnost zákona č. 183/2017 Sb. Žalovaný to však nepovažuje za relevantní, stále by se jednalo o správní delikt založený na objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.
35. Povinnost stanovená § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu neodporuje Ústavě. Z judikatury plyne konstantní názor o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

V. Dosavadní průběh věci ve správním soudnictví a jednání před krajským soudem

36. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 19. 1. 2018, č. j. 41 A 34/2017-62, žalobu odmítl z procesních důvodů podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 As 26/2018-23, usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 22. 1. 2020, č. j. 41 A 34/2017-85, žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud nicméně opět rozsudkem ze dne 24. 9. 2020, č. j. 4 As 67/2020-56, tento rozsudek krajského soudu zrušil. Krajský soud totiž ve věci rozhodl bez nařízení jednání, aniž by předtím účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. či shledal důvody pro rozhodnutí bez jednání.
37. Krajský soud proto po rozsudku Nejvyššího správního soudu ze září 2020 vyzval účastníky k vyjádření, zda s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasí. Žalovaný výslovně souhlasil. Žalobce však na konání jednání trval.
38. Následně došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
39. Dne 27. 1. 2021 u krajského soudu proběhlo jednání. Podmínky pro jeho konání byly splněny. Žalobce i jeho zástupce se z něj omluvili. Krajský soud dal žalovanému možnost namítnout podjatost nového samosoudce. Po rekapitulaci

spisu včetně obsahu žaloby, vyjádření žalovaného a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

40. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
41. Žaloba *není důvodná*.
42. Žalobce vznáší několikero žalobních bodů, které lze strukturovat do sedmi skupin: a) nevedení společného řízení, b) vady výroku rozhodnutí magistrátu a oznámení o zahájení řízení, c) nezákonnost výzvy k úhradě určené částky, d) chybějící právní základ dopravní značky č. V 13a a její porušení řidičem vozidla žalobce, e) nedodržení závazného právního názoru žalovaného v rozhodnutí magistrátu, f) porušení pravidel retroaktivity při aplikaci relevantní právní úpravy a související posouzení zavinění žalobce, g) protiústavnost použité hmotněprávní úpravy. Krajský soud tyto námitky nyní popořadě vypořádá.

VI. a) Nevedení společného řízení

43. Žalobce namítal, že magistrát nevedl společné řízení o všech jeho deliktech. Naopak jej souběžně stíhal pro čtyři další a neuložil mu za ně společnou pokutu (§ 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu).
44. Podle § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu v relevantním znění od 19. 1. 2013 do 30. 6. 2017 platilo: *„Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. (...) Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.“*
45. Jak ovšem tehdejší úpravu vysvětluje Nejvyšší správní soud: *„K nezákonnosti může dojít pouze tehdy, jsou-li správní delikty projednány v samostatných řízeních a u druhého (či dalšího) rozhodnutí v pořadí by nebyla dodržena absorpční zásada (...) pro ukládání trestu za souběh přestupků. Ustanovení o vedení společného řízení je totiž pouhou procesní cestou k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS). Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87; či ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36).
46. Žalobce ovšem tuto svoji námitku neformuluje způsobem, který by krajskému soudu umožňoval posoudit, zda magistrát se žalovaným porušili zásadu absorpce.

Sice doložil, že v relevantním období čelil více obviněním z deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. V jejich případě se teoreticky mohla uplatnit pravidla podle tehdy účinného znění § 125g zákona o silničním provozu. V žalobě už ovšem neuvádí, zda a jak magistrát v oněch paralelně vedených věcech rozhodl, resp. kdy tato rozhodnutí nabyla právní moci. Nevytvořil tak krajskému soudu potřebný prostor pro posouzení, zda v jeho věci nedošlo k porušení absorpční zásady. Jak přitom Nejvyšší správní soud také ve své judikatuře k § 125g zákona o silničním provozu vysvětlil: „*Smyslem tohoto ustanovení totiž není lpění na procesním postupu vést společné řízení, jež je „pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou.*“ (viz bod 11 rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53).

47. Pokud tedy magistrát sice podle všeho vedl paralelně více řízení o obviněních žalobce ze spáchání deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, ze žalobní argumentace neplyne, že by současně porušil zásadu absorpce. Krajský soud by mohl zasáhnout, jen pokud by zásadu absorpce porušil a žalobce by to odpovídajícím způsobem namítal. To se ovšem nestalo. Tato námitka žalobce je proto nedůvodná.

VI. b) Vady výroku rozhodnutí magistrátu a oznámení o zahájení řízení

48. Žalobce napadá nedostatečný popis skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu (a oznámení o zahájení přestupku). Postrádá v něm popis, v čem spočívala neoprávněnost zastavení na daném místě. Z odkazu na § 10 zákona o silničním provozu podle žalobce nelze dovodit, jakou povinnost porušil. Ve výroku rozhodnutí magistrátu podle žalobce chybí odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Z výroku nelze dovodit, zda údajné porušení pravidel provozu mělo za následek dopravní nehodu. Výrok rozhodnutí magistrátu také nezákonně uvádí, že uloženou pokutu musí žalobce zaplatit na účet Statutárního města Brna.
49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, uvedl, že popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „*skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán*“. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, které obviněného uznává vinným ze spáchání deliktu je, aby nemohlo dojít k záměně jeho jednání s jiným jednáním. Jde o řádné vymezení rozhodných okolností z hlediska překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, či překážky věci rozhodnuté z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).
50. Krajský soud pro přehlednost znovu cituje výrok rozhodnutí magistrátu, podle kterého žalobce „*jako provozovatel vozidla tovární značky, RZ:, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního*

provozu výše uvedeným vozidlem spočívajícím v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinností dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla zjištěna Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Divadelní 3 v Brně dne 13. 11. 2015 v 23:20 hod.“.

51. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovuje, že „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Ve výroku rozhodnutí magistrátu se uvádí § 10 zákona o silničním provozu, ale i § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí magistrátu tedy uvádí normu, kterou měl řidič vozidla žalobce porušit, i normu, podle které mohl magistrát řidiči uložit sankci. Kromě právní kvalifikace jednání výroku popisuje místo, čas a způsob spáchání deliktu. Odůvodnění rozhodnutí magistrátu na to podrobně navazuje.
52. Podle krajského soudu proto z výroku plyne, v čem spočívala neoprávněnost zastavení na daném místě. Lze z něj jednoznačně dovodit, jakou konkrétní právní povinnost žalobce porušil. Žalovaný k tomu trefně cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37. Podle něj není třeba ve výroku uvádět konkrétní odstavec § 10 zákona o silničním provozu, pokud (a) s ohledem na podrobné vymezení skutku a znění skutkové podstaty doslovně citované ve výroku rozhodnutí nelze pochybovat o právní kvalifikaci skutku a (b) nemohlo v otázce porušení právních předpisů dojít k záměně s dalšími povinnostmi provozovatele vozidla v § 10 zákona o silničním provozu. To je i případ této věci, kde z výroku rozhodnutí magistrátu plyne, že žalobce nezajistil, aby při užití jeho vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Jeho vozidlo stálo v určitý čas na Divadelní ulici v Brně v místech, kde zastavit nemohlo. To z hlediska výše shrnutých požadavků judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje.
53. Podle krajského soudu pak součástí výroku rozhodnutí nemusel být odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Zde zřejmě došlo k několika nedorozuměním. Žalobce měl patrně na mysli znění tohoto ustanovení, které platilo do 30. 6. 2017: „*Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*“ Pokud pak žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal, že se dané ustanovení týká výběru pokut, měl již zřejmě na mysli jeho znění účinné od 1. 7. 2017, podle kterého „[p]okuty vybírá orgán, který je uložil.“ Byť se tedy účastníci řízení ve své argumentaci meritorně „nepotkali“, nic to nemění na nedůvodnosti námitek žalobce. Znění § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, o které se opírá, se totiž týká ukládání pokut právnickým osobám. A tou žalobce není. Proto nebyl důvod, aby se objevilo ve výroku rozhodnutí magistrátu.
54. Žalobce také namítá, že ve výroku rozhodnutí magistrátu měl být odkaz na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu a důvod naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty, kterým je skutečnost, zda porušení pravidel provozu mělo za následek dopravní nehodu. Žalobce se však mylí, pokud z § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu dovozuje znak skutkové podstaty předmětného deliktu. Ustanovení § 125f odst. 2 a 5 obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala.

Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu. Skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla vyjadřuje § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu – ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona. Znakem skutkové podstaty tedy není absence následku v podobě dopravní nehody (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2019, č. j. 29 A 4/2018-50, bod 25, stvrzený poté rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 109/2019-45).

55. Pokud pak žalobce napadá výrok rozhodnutí magistrátu z toho důvodu, že měl uloženou pokutu zaplatit na specifikovaný účet, nečiní tak důvodně. Magistrát tím nijak nekrátil veřejná subjektivní práva žalobce. Šlo o možnost, nikoliv jediný možný způsob splnění dané povinnosti. Žalobce mohl pokutu zaplatit na pokladně magistrátu, jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě.
56. Žalobní námitky namířené vůči výroku rozhodnutí magistrátu proto z právě popsanych důvodů nemohly obstát. S ohledem na to, že oznámení o zahájení řízení obsahuje prakticky totožné vymezení skutku, ze stejných důvodů nemohou být opodstatněné ani tytéž námitky, kterými žalobce napadá právě toto oznámení.

VI. c) Nezákonnost výzvy k úhradě určené částky

57. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu platí: „*Výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*“ Podle žalobce výzva k úhradě určené částky neobsahovala dostatečný popis skutku.
58. V dané výzvě magistrát sdělil žalobci jako provozovateli, že „*dne 13. 11. 2015 v 23:20 hod. v Brně na pozemní komunikaci Divadelní 3, Brno vozidlem RZ: došlo ke spáchání jednání mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v ustanovení dle § 4 písmena c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, tím že: nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“(V13a), která vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat*“. V návazné části pak magistrát vyzval žalobce, aby uhradil částku 700 Kč na specifikovaný bankovní účet. Poučil ho, že pokud částku neuhradí, pak bude magistrát pokračovat v šetření přestupku a nezjistí-li jeho pachatele, zahájí řízení o správním deliktu se žalobcem coby provozovatelem vozidla
59. Žalobce tvrdí, že z výzvy neplyne, že by se mohlo jednat o předmětný správní delikt. Neplyne z ní totiž neoprávněné zastavení nebo stání, nebo že by přestupek zjistil automatizovaný technický prostředek bez obsluhy [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Obdobně žalobce namítá, že z výzvy nebylo možné dovodit, zda měl skutek za následek dopravní nehodu či nikoliv [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu].
60. Podle krajského soudu ovšem napadaná výzva netrpí vadami, které by způsobovaly nezákonnost následně vedeného řízení a v něm vydaných rozhodnutí. O skutečnosti, že by popsane přestupkové jednání v případě neuhrazení určené částky

mohlo vést k zahájení řízení, jehož předmětem bude delikt provozovatele vozidla, magistrát žalobce poučil. Neoprávněnost stání vozidla žalobce v daném místě výzva taktéž popisuje. Výslovně zmiňuje porušení povinnosti plynoucí z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu kvůli nedodržení dopravní značky „Šikmé vodorovné čáry“ (V 13a), která vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ní nákladem zasahovat. Výzva také uvádí čas a místo, kde k porušení povinnosti mělo dojít, včetně identifikace vozidla žalobce, kterým k jednání se znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu došlo. Pokud jde o namítanou nutnost pracovat s okolnostmi popisovanými v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, pak si krajský soud dovoluje odkázat výše (bod 54). Nejde o náležitosti, které by musel obsahovat výrok rozhodnutí, natožpak tato výzva.

61. Pokud tedy žalobce namítá, že výzva k úhradě určené částky nepopisuje skutek dostatečně, namítá tak nedůvodně. Výzva splňuje požadavky § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu.

VI. d) *Chybějící právní základ dopravní značky č. V 13a a její porušení řidičem vozidla žalobce*

62. V další žalobní námitce žalobce zpochybňuje, zda dopravní značka č. V 13a, jejíž porušení nezjištěným řidičem vozidla žalobce vedlo k odpovědnosti žalobce, měla potřebný právní základ. Krajský soud pro přehlednost opakuje, že tato značka s názvem „Šikmé rovnoběžné čáry“ vyznačovala plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci [§ 23 písm. b) a příloha č. 4 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, a která platila v době spáchání protiprávního jednání řidiče vozidla žalobce].
63. Na tuto námitku však přesně a věcně reaguje žalovaný odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne její nedůvodnost. V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, Nejvyšší správní soud vysvětluje, že dopravní značení: „je správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. K tomu ovšem v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná, nebyla kupř. zakrytá spadáním listů či nánosem sněhu. Stěžovatel z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnost měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit.“
64. Z tohoto vysvětlení lze plně vyjít i v této věci. Argumentace žalobce, podle kterého by mělo předmětem dokazování, zda dopravní značení stanovilo opatření obecné povahy v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, není opodstatněná. Žalobce nepředkládá žádnou námitku, která by zpochybňovala zákonnost a

platnost předmětné dopravní značky. Z fotodokumentace neplyne, že by jí zakrýval sníh či cokoliv jiného, co by bránilo řidiči vozidla žalobce v dodržení pravidel plynoucích z této značky. Muselo mu naopak být jasné, že ji musí dodržet, tedy na daném místě nezastavovat. Otázka, zda porušení této značky zjistil automatizovaný technický prostředek bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, pak nehraje roli už jen s ohledem na text předmětného ustanovení. Podle něj totiž provozovatel za přestupek podle § 125f odst. 1 odpovídá i tehdy, pokud se jedná o neoprávněné zastavení, což je případ této věci.

65. Pokud pak žalobce namítá, že daná značka nezakazuje na ní zastavit či stát, pak taková námitka nemůže uspět. Krajský soud se i v tomto bodě ztotožňuje s rozumným vysvětlením žalovaného, argumentujícího od menšího k většímu, že pokud nelze na danou plochu vjíždět, tím spíše na ní nelze ani zastavit a stát. Tento výklad stvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, na nějž žalovaný odkazuje. V daném konkrétním místě, kde vozidlo žalobce podle spisového materiálu stálo, navíc závažně ohrožovalo bezpečnost a plynulost silničního provozu.
66. O veškerém skutkovém dění pak správní spis obsahuje dostatečné důkazy. Z fotodokumentace i karty vozidla opravdu jednoznačně vyplývá místo a čas protiprávního jednání řidiče vozidla. O osobě provozovatele vozidla není mezi stranami ani sporu. Krajský soud nemá důvodu o zjištěném stavu věci pochybovat.

VI. e) Nedodržení závazného právního názoru žalovaného v rozhodnutí magistrátu

67. V další žalobní námitce žalobce namítá, že magistrát nerespektoval závazný právní názor plynoucí z prvního rozhodnutí žalovaného. Ačkoliv měl magistrát napravit vadu svého prvního rozhodnutí, ve kterém neuvedl, které důkazy provedl, neučinil tak. Sice důkazy vyjmenoval, ale v případě čteného oznámení o přestupku a zhlédnuté listiny z pasportního informačního systému nezmínil, co z nich plyne. Podle žalobce je proto otázkou, odkud magistrát zjistil, že na fotodokumentaci je vozidlo žalobce a na jakém místě, resp. kdy byla fotodokumentace pořízena.
68. Pokud krajský soud započne vypořádání této námitky od konce, musí zdůraznit, že odpovědi na tyto otázky žalobce z rozhodnutí magistrátu plynou. Skutečnost, že na fotodokumentaci je vozidlo žalobce, žalovaný zjistil z karty vozidla. Jak tovární značka, tak registrační značka se ztotožňovaly. Ostatně žalobce ani v žalobě nevyvrací skutečnost, že by dané vozidlo bylo jeho. Fotodokumentace pak obsahuje časové údaje o svém pořízení. Taktéž jde o údaj, který žalobce nezpochybňuje.
69. Magistrát pak v návaznosti na závazný právní názor žalovaného uvedl, které důkazy provedl. Konkrétně v rozhodnutí píše: „*Správní orgán provedl v uvedeném termínu 9. 1. 2017 mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu, a to: a) čtením oznámení přestupku MP-17934/01D-15, b) zhlédnutím fotodokumentace, ze které je zřejmé, že řidič s vozidlem zastavil na ploše vyznačené šikmými rovnoběžnými čarami, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ní nákladem zasahovat, c) čtením karty vozidla, ze které je zřejmé, že účastník řízení je již od 5. 5. 2014 provozovatelem vozidla tovární značky, RZ:, a d) také zhlédnutím listiny z pasportního informačního*

systému společnosti Brněnské komunikace a.s., jež upřesňuje náhled na pozemní komunikaci před budovou Divadelní 3 v Brně.“

70. Je pravdou, že u oznámení o přestupku a listiny z pasportního informačního systému – na rozdíl od fotodokumentace a karty vozidla – v daném konkrétním odstavci neuvádí v obdobné míře jako u zbylých dvou zmíněných provedených důkazů, co z nich přesně zjistil. Nejedná se ovšem o vadu, natož vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu a žalovaného. Daný odstavec totiž nelze vytrhávat z kontextu zbytku rozhodnutí magistrátu. Zjištění plynoucí z oznámení o přestupku se uvádí v úvodu odůvodnění. V případě listiny z pasportního informačního systému pak magistrát uvedl, že „*upřesňuje náhled na pozemní komunikaci před budovou Divadelní 3 v Brně.*“ To je třeba číst v kontextu dalších důkazů (oznámení o přestupku a fotodokumentace), z nichž plynou skutečnosti rozhodné pro posouzení protiprávnosti jednání řidiče vozidla žalobce. Navíc, jak krajský soud uvedl výše, není tu žádného důvodu, který by vyvracel domněnku správnosti značky, již řidič vozidla žalobce porušil. Magistrát proto podle krajského soudu závazný pokyn z prvního rozhodnutí žalovaného dodržel.
71. Pro úplnost krajský soud dodává, že magistrát v reakci na první rozhodnutí žalovaného vydal usnesení o zastavení řízení týkající se přestupkového jednání zjištěného na pozemní komunikaci u základní školy na ulici Botanická v Brně dne 31. 5. 2015 v 19:25 hod (původně krytého výrokem I. prvního rozhodnutí magistrátu). Z prvního rozhodnutí žalovaného však neplyne, že by spatřoval vady výroku II. prvního rozhodnutí žalovaného, o němž jde v této věci. Žalobní námitka, že magistrát nerespektoval závazný právní názor plynoucí z prvního rozhodnutí žalovaného, který to následně nenapravil, je proto nedůvodná. Magistrát závazný právní názor respektoval a žalovaný tak nemusel nic napravovat.

VI. f) Porušení pravidel retroaktivity při aplikaci relevantní právní úpravy a související posouzení zavinění žalobce

72. V další skupině námitek žalobce tvrdí, že magistrát i žalovaný postupovali podle nesprávné právní úpravy. Je pravdou, že na přelomu let 2015 a 2016 zaznamenal zákon o silničním provozu několik změn. Žalobce ovšem neargumentuje přesně, pokud jde o účinnost zákona č. 268/2015 Sb., který ani nedopadal na ustanovení použitá v této věci. Nijak ani nevysvětluje, jak se změny v zákoně o silničním provozu po obsahové stránce měly projevit v jeho právní sféře. Pokud pak v důsledku zákona č. 48/2016 Sb. došlo jen ke změně číselného označení odstavce, podle kterého se stanovuje výše pokuty, je třeba dodat, že zákonodárce zachoval její možné rozpětí. Zákonodárce zkrátka jen s účinností od 20. 2. 2016 posunul dosavadní úpravu o odstavec dál. Magistrát ani žalovaný, kteří rozhodovali podle úpravy platné a účinné do 19. 2. 2016, se proto nedopustili pochybení, které by představovalo retroaktivní aplikaci zákona o silničním provozu.
73. O námitku chybné práce s použitelnou právní úpravou pak žalobce opírá svoji argumentaci, která se týká jeho zavinění. Žalobce namítá, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 zavinění. Nešlo tedy o odpovědnost objektivní povahy (tj. bez zavinění),

kteřá plynula z právní úpravy předcházející a následné. A protože šlo o právní úpravu pro žalobce příznivější, měly ji správní orgány a krajský soud aplikovat v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny. Žalobce vychází z toho, že relevantní zákon č. 183/2017 Sb. nenabyl účinnost k 1. 7. 2017, jak tento zákon uvádí, ale až ke dni 13. 7. 2017.

74. Na tuto argumentaci ovšem již také v minulosti odpověděl Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, vyjasnil, že zákon č. 183/2017 Sb. dne 1. 7. 2017 účinnosti nabyl. Dodal, že i pokud by názor žalobce „*Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. [...] Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.*“ Námitka, že žalovaný měl zkoumat zavinění stěžovatelky, je také nedůvodná, neboť zavinění jako znak přestupku (či dříve správního deliktu) provozovatele vozidla není obsaženo ani v použitém znění právní úpravy, ani v zákoně o odpovědnosti za přestupky, jehož aplikace se stěžovatelka setrvale dovolává (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 4 As 74/2018-38).
75. Zákonodárce tedy celou dobu koncipuje odpovědnost za správní delikt (resp. od 1. 7. 2017 přestupek) provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu jako objektivní. Právní úprava, která nabyla účinnosti v červenci 2017 tak nebyla pro žalobce příznivější (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Námitky žalobce, podle kterých správní orgány pochybily při práci s relevantní právní úpravou a pravidly (přípustné) retroaktivity, proto nejsou důvodné. Nemohou obstát ani navazující námitky, které vychází z předpokladu, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla byla odpovědností za zavinění.

VI. g) Protiústavnost použité hmotněprávní úpravy

76. Ve svém posledním žalobním bodu žalobce zpochybňuje ústavnost hmotněprávní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, z jehož spáchání jej správní orgány shledaly vinným.
77. Nicméně předmětná právní úprava byla předmětem přezkumu Ústavního soudu. A ten nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018 předmětnou úpravu posvětil. Porušení základních práv v ní neviděl. Podle čl. 89 odst. 2 Ústavy pak nálezy Ústavního soudu zavazují všechny orgány včetně krajského soudu. Proto krajský soud nemůže za daných okolností postupovat jinak než tuto námitku žalobce, která směřuje proti použité hmotněprávní úpravě, shledat nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

78. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

79. O nákladech řízení rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
80. Jen pro úplnost pak krajský soud k otázce zveřejňování údajů žalobce a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce